Canonul înainte-prăznuirii Înălţării Domnului

Înălţarea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos:

https://www.academia.edu/43398347/%C3%8En%C4%83l%C5%A3area_Domnului_%C5%9Fi_M%C3%A2ntuitorului_nostru_Iisus_Hristos

https://archive.org/details/inaltarea-domnului

***

Materiale despre Înălţarea Domnului:

https://independent.academia.edu/emystea/%C3%8En%C4%83l%C5%A3area-Domnului

https://archive.org/details/@steaemy?query=%C3%8En%C4%83l%C5%A3area+Domnului+%C5%9Fi+M%C3%A2ntuitorului+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=%C3%8En%C4%83l%C5%A3area+Domnului

&&&

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea

Irmos: Calul şi călăreţul în Marea Roşie i-a scufundat Hristos, cel ce a sfărâmat războaiele cu braţ înalt, şi pe Israel l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruinţă.

Sus la Tatăl, Hristos S-a suit şi a dus trupul pe care l-a luat de la noi. Pe Dânsul să-L slăvim astăzi cu laude, cântându-i cântare de biruinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cărţile dumnezeieştilor Scripturi şi propovăduirile înţelepţilor grăitori de cele dumnezeieşti, sfârşit au luat cu adevărat, că după sculare Stăpânul S-a suit cu slavă la cele cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pământul cu taină dănţuieşte şi cele cereşti de veselie se umplu întru înălţarea lui Hristos, celui ce a împreunat cu darul cele ce erau despărţite mai de demult şi a stricat oprirea ce s-a făcut prin Eva.

Catavasie: Mântuitorului Dumnezeu, celui ce a povățuit pe popor prin Marea Roşie, cu picioare neudate şi pe faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia Unuia să-i cântăm, că S-a proslăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile cu cuvântul şi ai întemeiat temelia pământului peste ape multe, întăreşte şi mintea mea întru voia Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Legând cu moartea Ta, Cuvinte, pe moarte, ai înviat din morţi a treia zi cu adevărat şi Te-ai suit cu slavă la cele cereşti, Mântuitorule, lăudând cei fără de trupuri rânduiala Ta cea negrăită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Venit-ai la cei de pe pământ, Hristoase, fără de trup şi îmbrăcându-Te în trup, ai răbdat Crucea. Şi înviind din morţi Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Începătorul luminii, împăcând toate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Căutând, Hristoase, oaia cea rătăcită pe pământ, o ai împreunat, Cuvinte, cu cele nerătăcite şi suindu-Te la ceruri, ai şezut întru slavă de-a dreapta Părintelui Tău; slavă milostivirii Tale.

Catavasia: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălțarea Ta cea mântuitoare.

Condacul şi icosul orbului, apoi **sedealna,** glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Deschis-ai ochii Celui ce s-a născut din pântece fără ochi, Hristoase, arătând evreilor, Mântuitorul meu, slava Ta cea negrăită şi cum că eşti Lumina tuturor; dar ei orbiţi fiind la minte de pizmă, gândind asupra Ta vicleşug, se sileau să Te omoare pe Tine, Dătătorul de viață.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Născutu-Te-ai precum Tu însuți, Mântuitorule, ai voit, arătatu-Te-ai precum iarăşi Tu însuţi ai socotit şi ai pătimit ca un om, iar ca un Dumnezeu ai înviat. Înălţatu-Te-ai la ceruri cu slavă şi ai ridicat firea omenească şi cu slavă o ai înfrumuseţat.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiască pogorârea Ta cunoscând-o Avacum, cu mai înainte vederea, Hristoase, cu frică a strigat Ţie: spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuieşti pe unşii Tăi ai venit.

Firea noastră cea osândită mai-nainte pentru păcat, Împărate a toate, S-a miluit prin întruparea Ta, lăudând cu frică scularea Ta şi dumnezeiasca înălţare.

Minunatu-s-au Cetele celor fără de trupuri, văzându-Te pe Tine, Hristoase, purtând trup pământesc şi suindu-Te pe nor şi la ceruri înălţându-Te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând hainele Tale roşite, Hristoase, Împărate a toate, întru suirea Ta s-au spăimântat Puterile îngereşti şi cu frică şi cu bucurie s-au închinat Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Să batem în palme, că Domnul după ce a înviat din morţi S-a suit la ceruri, plecându-i-se îngerii, ca Făcătorului şi Dumnezeului nostru.

Catavasia: Auzit-am, Doamne, auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, la Tine alerg şi Ţie strig: luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv.

Dezlegând Hristos osândirea omenirii, a înviat şi S-a înălţat la cele cereşti, cu şederea cea împreună cu Tatăl cinstind pe cei ce i-a iubit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După Înviere făcând bucurie ucenicilor Tăi, Hristoase, Te-ai suit sus la Părintele Tău, de carele nu Te-ai despărţit, măcar că şi cu oamenii ai petrecut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Umbrele legii celei mai de înainte şi propovăduirile grăitorilor de cele dumnezeieşti plinindu-le, Hristoase, Te-ai înălţat, norul ridicându-Te pe Tine, Mântuitorule, la cele cereşti.

Catavasia: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe marea cea tulburată de viforul cel stricător de suflete, linişteşte-o, Stăpâne Hristoase, şi din stricăciune mă scoate, ca un Milostiv.

Străină vedere Te-ai arătat îngerilor, chip de om purtând întru înălţarea Ta cea înfricoşată, Iubitorule de oameni, pentru aceasta cu frică Te lăudăm pe Tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Domnul tuturor cu slavă S-a înălţat luminat, la Părintele Său cel fără de început; toată făptura acum prăznuieşte, dănţuind.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Toată limba să strige astăzi întru strigare: Hristos S-a înălţat întru dumnezeiesc glas de trâmbiţă la ceruri, pe care nu le-a părăsit.

Catavasia: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Condacul şi icosul Paştilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Domnul părinţilor cel Preaînălţat, văpaia a stins-o şi pe tineri i-a rourat, pe cei ce cântau cu un glas: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Rupând peretele cel din mijloc al vrajbei, Doamne, prin Crucea şi patima Ta, de nori fiind purtat, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Cel fără de început.

Cutremurându-se au strigat puterile: ridicaţi porţile, venit-a Hristos, purtând trup pământesc şi pe veliar cu dumnezeiasca patimă l-a omorât.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru ce-Ţi sunt hainele roşite, Iubitorule de oameni? Întrebau dumnezeieştile puteri. Teascul acum am călcat, strigat-a Hristos, înălțându-Se.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu laude împreună slăvind răstignirea Ta şi scularea Ta, Hristoase, luminat prăznuim cinstită înălţarea Ta în veci.

Catavasie: Cela ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvântători de laude i-ai mântuit, bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ţie, Făcătorului a toate, în cuptor, tinerii cântare a toată lumea împreună cântau: toate lucrurile, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Tine, Cela ce eşti Lumină din Lumină, nor luminos Te-a ridicat din Muntele măslinilor, privind toţi dumnezeieștii Tăi ucenici şi lăudându-Te pe Tine întru toţi vecii.

În palme să batem, precum zice psalmistul, înviat-a Hristos Dumnezeul nostru şi S-a suit de unde S-a pogorât la noi pentru iubirea de oameni, împăcând cele învrăjbite de demult.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cântând David, a strigat: Hristos S-a suit pe heruvimii Săi şi a zburat arătat pe aripile cetelor celor înţelegătoare, pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Arătatu-Te-ai ucenicilor, după ce ai înviat din mormânt şi i-ai suit pe dânşii în Muntele măslinilor, Hristoase, de unde nor luminos ridicându-Te, Te-a suit la cele de sus cu slavă.

Catavasia:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci, Fiul şi Dumnezeu şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat; preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

În loc de: Ceea ce eşti mai cinstită… cântăm pripelile Paştilor.

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaia dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu, pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul; Răsăritul este numele Lui; pe care mărindu-L, pe Fecioara o fericim.

Sfinţită prăznuire toată făptura prăznuieşte astăzi arătat întru înălţarea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu; prin care într-un chip negrăit ai adus la Părintele Tău firea pe care ai luat-o de la noi, Tu cela ce eşti neschimbat.

Ca un Dumnezeu ai sfărîmat porţile iadului şi încuietorile, Mântuitorule, şi înviind din morţi ai alergat la ceruri, Cetele îngereşti strigând cu spaimă: ridicaţi porţile.

De suirea Ta cea dumnezeiască mirându-se dumnezeieştii ucenici, au venit arătat îngerii, strigând către dânşii: Acesta pe carele vedeţi suindu-Se la ceruri, va să vină cu slavă ca să judece pe toţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pacea care ai dăruit, Hristoase, ucenicilor, când Te-ai suit la cele de sus, trimite-o şi nouă din destul, ţinând pe toţi întru dragoste; ca într-un glas pe Tine, Mântuitorule, să Te slăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Căruţă purtătoare de lumină a Soarelui celui înţelegător, tu ai fost cu adevărat, Preacurată şi fără de prihană, prin care cei ce şedeau întru întuneric, au văzut lumina cunoştinţei; după datorie slăvindu-te.

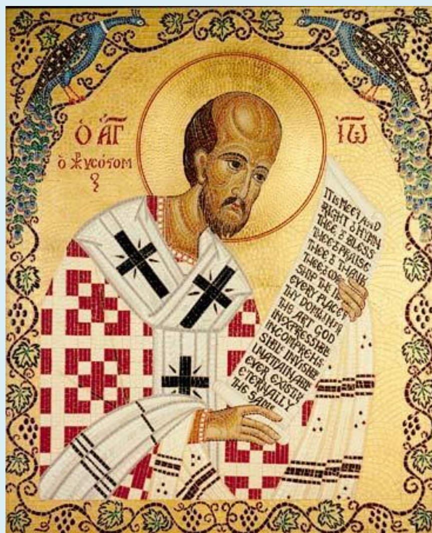
Catavasia: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Luminânda: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o. Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a orbului*

Ochii mei cei înţelegători, care sunt orbiţi de păcatul cel întunecat, luminează-i, Doamne, smerenie punându-le, Îndurate, şi mă spală cu lacrimile pocăinţei.

Sfântul Ioan Gură de Aur - Predică la Înălţarea Domnului Iisus Hristos

„Deci, Domnul Iisus, după ce a grăit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a, dreapta lui Dumnezeu" (Marcu 16, 19)

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă, şi mare, care covârşeşte mintea omenească, şi vrednică de marea bunătate a Aceluia ce a aşezat-o, adică a lui Dumnezeu. ***Astăzi neamul omenesc iarăşi s-a împăcat cu Dumnezeu***. Astăzi vrăjmăşia cea îndelungată s-a ridicat, războiul cel îndelungat s-a sfârşit. Astăzi s-a încheiat o minunată pace, care mai înainte niciodată nu se putea aştepta. Căci cine ar fi nădăjduit că Dumnezeu iarăşi se va împăca cu oamenii? Nu pentru că Domnul era vrăjmaş al oamenilor, ci pentru Că robul era uşuratic la minte; nu pentru că Stăpânul era aspru, ci pentru că robul era nemulţumit.

Voieşti să ştii cum noi am întărâtat asupra noastră pe acest Domn plin de dragoste şi de prietenie? Este neapărat trebuitor să cunoaştem fondul vrăjmăşiei de mai înainte, pentru ca atunci când vedem că noi, care eram vrăjmaşii lui Dumnezeu, iarăşi am fost cinstiţi, să ne minunăm de dragostea Aceluia. Şi să nu credeţi că acea schimbare s-ar fi făcut în urma propriilor noastre merite, ci mai vârtos să nu încetaţi a recunoaşte mărimea harului dumnezeiesc şi de-a pururea să mulţumiţi Lui pentru mărimea darurilor Sale.

Aşadar, ***voieşti să ştii cum am întărâtat asupra noastră pe acest Domn iubitor de oameni, plin de dragoste, bun, care toate le-a întocmit spre binele nostru?*** Dumnezeu hotărâse odinioară a stârpi tot neamul nostru, şi aşa de tare Se mâniase asupra oamenilor, încât voia să-i stârpească împreună cu femeile, cu copiii, cu

dobitoacele şi cu tot pământul. El chiar spusese: "***Voi pierde de peste tot pământul pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut***" (Facerea 6, 7). ***Dar nu omenirea în sine ura El, ci răutatea ei.***

Şi noi, care păream nevrednici de pământ, astăzi ne-am înălţat la cer. Noi, care nu eram vrednici de nici o cinste pe pământ, ne-am înălţat la împărăţia cea de sus şi am trecut peste ceruri şi am ajuns la tronul cel dumnezeiesc; şi acea natură, care fusese alungată din Rai de către heruvimi, astăzi s-a ridicat mai presus de heruvimi. Dar cum s-a săvârşit această mare minune? Cum ne-am ridicat noi la această înălţime, noi care am mâniat pe Domnul şi nu păream vrednici nici de pământ? Cum s-a înlăturat acel război? Cum s-a îmblânzit acea mânie? Cum? Căci aceasta este de mirare, că nu noi, ci El, care cu dreptate Se mâniase pe noi, ne-a chemat la pace şi a întemeiat pacea. Cum, El a fost atacat şi El cheamă la pace? Negreşit, căci El este Dumnezeu şi de aceea ne cheamă pe noi, ca un Părinte plin de dragoste.

Să vedem, cum se face aceasta? ***Mijlocitorul păcii este Fiul Aceluia Care ne cheamă la pace; nu un om, sau înger, sau arhanghel, ori vreun altul dintre slujitorii lui Dumnezeu, ci Insuşi Fiul lui Dumnezeu este mijlocitor.*** Şi ce face Mijlocitorul? Ceea ce se cuvine mijlocitorului. Precum atunci când doi sunt învrăjbiţi se pune între dânşii un al treilea şi potoleşte mânia unuia şi a altuia, aşa a făcut şi Hristos. Dumnezeu Se mâniase pe noi, şi noi ne abătusem de la Dumnezeu, dar Hristos a intervenit între noi şi a împăcat amândouă părţile. Dar cum S-a făcut El mijlocitor? ***Pedeapsa pe care noi o meritam de la Tatăl, El a luat-o asupra Sa; din partea lui Dumnezeu El a suferit pedeapsa, din partea omenirii celei învrăjbite cu Dumnezeu - ocara.***

Voieşti să ştii cum le-a luat pe amândouă asupra Sa? "***Hristos, ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem***" (Galateni 3, 13). Acum vezi că El a răbdat pedeapsa cea pusă din partea lui Dumnezeu? Dar iată cum a luat asupra Sa şi ocara ce vine de la oameni. Zice psalmistul: "***Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea***" (Psalmul 68, 11). ***Aşa a ridicat El vrăjmăşia şi n-a încetat a face şi a suferi toate, până ce iarăşi a împăcat cu Dumnezeu pe vrăjmaşul lui Dumnezeu. Şi ziua de astăzi este pricina acestor bunătăţi.***

El a luat pârga naturii noastre (adică natura omenească în a ei desăvârşire) şi a dat-o iarăşi Tatălui, făcând ca un lucrător de pământ care aduce lui Dumnezeu pârga roadelor, ca prin aceasta Dumnezeu să binecuvânteze tot câmpul. El a adus Tatălui pârga naturii omeneşti, şi Tatăl a admirat jertfa, şi pentru vrednicia Celui ce a adus

jertfa, şi pentru însăşi curăţia jertfei. Aşa că Tatăl a luat-o cu mâinile Sale şi a pus-o lângă Sine, zicând: "***Şezi de-a dreapta Mea***" (Psalmul 109,1).

Dar cărei naturi a grăit Dumnezeu? Către natura cea omenească, ori către natura cea dumnezeiască a lui Hristos? Arătat este că aceleia căreia îi spusese odinioară: "***Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce***" (Facerea 3, 19).

Nu era destul că natura omenească, prin Hristos, s-a ridicat la cer? Nu era destul că ea a ajuns în lăcaşul îngerilor? Nu era, oare, această cinste negrăită? Insă ea a trecut mai presus de îngeri, s-a înălţat peste arhangheli, peste heruvimi şi serafimi, şi nu s-a oprit până ce a şezut pe tronul lui Dumnezeu. Socoteşte cât de jos stătea înainte natura omenească şi cât de sus s-a ridicat! Nu se putea să cadă mai jos decât căzuse omenirea, şi nici mai sus nu putea a se ridica decât a ridicat-o Hristos. Căci natura omenească prin Hristos s-a ridicat la cer. Şi ce însuşiri avea această natură mai înainte?

Eu mă opresc bucuros la înjosirea naturii noastre, pentru ca să recunosc mai bine uimitoarea ei înălţare, prin bunătatea Domnului. Noi eram pulbere şi cenuşă. Dar cel puţin aceasta nu era urmare a vinovăţiei noastre, ci din cauza slăbiciunii naturii noastre, că oamenii se făcuseră mai fără de minte decât dobitoacele, după cum zice şi psalmistul: "***Alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a asemănat lor***" (Psalmul 48, 12). A se asemăna cu dobitoacele cele fără de minte înseamnă a fi încă mai înjosit decât ele. Adică, la dobitoace, lipsa de minte este ceva natural, nevinovat, dar o fiinţă înzestrată cu minte a se pogorî până la lipsirea de minte, aici este vinovăţia voinţei. Aşadar, oamenii au căzut mai jos decât dobitoacele, s-au făcut mai nemulţumitori, mai nebuni, mai vârtoşi, mai înjosiţi, mai nesimţitori decât pietrele.

Ce trebuie să zic? Cum să mă exprim? Această nevrednică omenire, cea mai fără de minte decât toate, s-a ridicat astăzi peste toate. Astăzi îngerii au văzut ceea ce de mult doreau să vadă. Astăzi arhanghelii privesc cele pe care de mult aşteptau să le vadă. Ei au văzut natura noastră strălucind de pe Tronul cel împărătesc, strălucind în slava şi frumuseţea cea nemuritoare. Căci acum, când natura omenească i-a covârşit cu cinstea, ei totuşi se bucură, aşa cum mai înainte jeleau înjosirea noastră. Deşi heruvimii alungaseră omenirea din Rai, totuşi jeleau soarta ei.

Dacă oamenii simt compătimire pentru alţii, cu atât mai mult îngerii au simţit compătimire pentru noi, căci ei sunt mai plini de iubire decât oamenii. De aceea se arată îngerii pretutindeni unde se vorbeşte despre reînălţarea omenirii, atât la Naşterea lui Hristos, cât şi la învierea Sa din mormânt.

Astăzi, la înălţarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngeri: "… ***doi bărbaţi au stat înaintea lor în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi galileeni, ce staţi căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, aşa va veni, precum L-aţi văzut mergând la cer***" (Fapte 1, 10-11).

Ascultaţi acum cu luare aminte. Pentru ce vorbesc ei aşa? Nu aveau oare ucenicii ochi? Nu văzuseră ei înşişi ceea ce s-a petrecut? Nu spune evanghelistul că ***S-a înălţat înaintea ochilor lor***? (Fapte 1, 9). ***Pentru ce, oare, s-au înfăţişat atunci îngerii şi le-au spus că El S-a înălţat la cer?*** Pentru două pricini:

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristaţi pentru despărţirea de Hristos, Cum că ei în adevăr erau trişti, aflăm din cuvintele Domnului: "***Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră***" (Ioan 16, 5-6).

Când noi ne despărţim de prieteni şi de rude, ne pare rău. ***Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească şi să nu simtă durerea, când vedeau că se desparte de dânşii Izbăvitorul lor, Dascălul şi Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând şi bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dânşii, prin făgăduinţa revenirii Lui.*** "***Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, aşa va veni, precum L-aţi văzut mergând la cer***". Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristaţi, El iarăşi va veni. Aceasta este întâia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: "***El S-a înălţat***", adică S-a înălţat, S-a ridicat la cer. Distanţa era prea mare şi ochii omeneşti nu puteau să privească trupul ce se înălţa până a ajuns la cer; Precum o pasăre, care se ridică la înălţime, se ascunde tot mai mult de ochii noştri, aşa şi trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridica, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanţei. De aceea ***s-au înfăţişat îngerii, spre a încredinţa pe ucenici despre înălţarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie.***

- *Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn;*
- *Ilie cu o căruţă de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci şi Tatăl, precum zice Isaia, "**şade pe nor**" (Isaia 19, 1).*
- *Ilie, la înălţarea sa, a slobozit cojocul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălţat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului şi a făcut nu numai un prooroc, ci mii de prooroci, care au fost cu mult mai mari şi mai slăviţi decât Elisei.*

Aşadar, iubiţilor, să priveghem şi să îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: "***Însuşi Domnul întru poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei în nori, întru întâmpinarea Domnului***" (I Tesaloniceni 4, 16-17). Insă nu toţi.

Ascultă ce zice Hristos: "***Atunci vor fi două măcinând la moară, una se va lua, alta se va lăsa; în noaptea aceea vor fi doi într-un pat, unul se va lua, altul se va lăsa***" (Matei 24, 41; Luca 17, 34). Ce înseamnă aceste vorbe neînţelese? Cele de la moară sunt săracii şi chinuiţii (la iudeii antici, slujnicele sau roabele erau datoare să macine făină în râşniţă), cei din pat sunt bogaţii, care au şi comoditate, şi prisosinţă. ***Domnul voieşte aşadar să spună că atât dintre săraci, cât şi dintre bogaţi, numai unii se vor mântui, alţii însă vor pieri. Drepţii vor fi răpiţi în nori, spre întâmpinarea Domnului, iar păcătoşii vor fi lăsaţi şi daţi osândei.***

Când un rege vizitează o cetate, obişnuiesc a ieşi înaintea lui cei ce îi sunt favoriţi; iar criminalii se ţin în cetate, spre a aştepta pedeapsa lor. Tot aşa va fi când Domnul va veni la judecată. Vom fi, oare, şi noi atunci duşi spre întâmpinarea Lui? Ah, eu cunosc păcatele mele şi nevrednicia mea!

Deci, să nu se laude bogatul întru bogăţia sa şi săracul să nu se creadă mizerabil şi nenorocit. Mai vârtos fericit, şi sigur fericit, şi de trei ori fericit este cel care se va arăta vrednic în ziua aceea a ieşi întru întâmpinarea Domnului, de ar fi el şi cel mai sărac decât toţi. ***Iar noi, păcătoşii, să ne tânguim pe noi înşine, şi nu numai să ne tânguim, dar să ne îmbunătăţim, să ne schimbăm, pentru ca toţi să primim cu vrednicie pe împăratul îngerilor şi să putem gusta acea sfântă fericire întru Hristos Domnul nostru, Care fie proslăvit împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor.***

Amin.

(Sfântul Ioan Gură de Aur - Predici la Duminici şi Sărbători - Ed. Bunavestire - Bacău)